

Τὸ Μυστήριον τῆς Ἄρπαγῆς

*Ἡ θεωτικὴ ἐμπειρία τῆς «ἄρπαγῆς»
τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ἕως τρίτου οὐρανοῦ»,
δηλαδὴ «εἰς τὸν Παράδεισον»*

(Β' Κορινθ. ιβ' 2-4)

Περιεχόμενα

- Προσευχή.
- ◆ Προοίμιον.
- Α.** Ἡ «ἀποκάλυψις» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.
- Β.** Τὰ εἶδη τῶν «οὐρανῶν».
- Γ.** Ἡ «πολυχώρητος» Οἰκία τοῦ Πατρός.
- Δ.** Ἡ «ἀσύγκριτος» δόξα τῆς Θεομήτορος.
- Ε.** Ἡ κατάληψις τῶν «θειοτέρων».

Προσευχὴ

«**Τ**ριὰς ὑπερούσιε, καὶ ὑπέρθεε, καὶ ὑπεράγαθε, τῆς Χριστιανῶν ἔφορε θεοσοφίας, ἴθυνον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν τῶν μυστικῶν λογίων ὑπεράγνωστον, καὶ ὑπερφαῖ καὶ ἀκροτάτην κορυφήν, ἔνθα τὰ ἀπλᾶ, καὶ ἀπόλυτα, καὶ ἄτρεπτα τῆς θεολογίας μυστήρια, κατὰ τὸν ὑπέρφωτον ἐκκαλύπτεται τῆς κρυφιομύστου σιγῆς γνόφον, ἐν τῷ σκοτεινοτάτῳ τὸ ὑπερφανέστατον ὑπερλάμποντα, καὶ ἐν τῷ πάμπαν ἀναφεῖ καὶ ἀοράτῳ τῶν ὑπερκάλων ἀγλαῖων ὑπερπληροῦντα τοὺς ἀνομμάτους νόας»...

*(Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου,
PG τ. 3, σελ. 997 AB,
Περὶ Μυστικῆς Θεολογίας, Κεφαλ. Α')*

Γ. Η «πολυώρητος» Οικία τοῦ Πατρὸς

1. Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος δὲν εἰσῆλθε λοιπὸν στὸν «ὑπερ-απρόσιτον» «οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ», τὸ ἀποκλειστικὸ αὐτὸ «κατοικητήριον» τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριός μας ἔχει παρασκευάσει ἄλλα «οἰκήματα» γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως λέγει ὁ Ἰερὸς Χρυσόστομος:

«Οὐκ ἐποίησεν οὐρανὸν ἓνα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕτερον, ἐκ προοι-

μίῳν δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐναφήσιν ἡμᾶς τῇ γῆ, ἀλλ' ἐκεῖ μεταστήσει· εἰ γὰρ μὴ ἐμελλεν ἐκεῖ μεθιστᾶν, τίνος ἔνεκεν καὶ οὐρανὸς παρήγετο; οὐ γὰρ Αὐτῷ χρησιμὸν τοῦτο στοιχεῖον· ἀλλὰ τοὺς ἀπὸ γῆς ἐκεῖ μεθιστᾶν βουλόμενος, παρεσκεύασε τὰ οἰκήματα»¹.

2. Μήπως τότε ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος εἰσῆλθε στὰ «οἰκήματα» αὐτά, στὴν «μέλλουσαν πόλιν»², τὴν «κρείττονα» καὶ «ἐπουράνιον»³, τὴν πολιτεία πού ὑπάρχει «ἐν οὐρανοῖς»⁴, «ἐν πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουράνιῳ»⁵;

Ἡ Πόλις τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἡ Ἐπουράνιος Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἐκεῖνος ὁ «τόπος»⁶, ἐκείνη ἡ «οἰκία»⁶, ἐκείνη ἡ «σκηνή»⁷, ὅπου μετὰ τὴν ἀνάστασί μας, «ἔχοντες φορέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανοῦ»⁸, δηλαδή ἔχοντες ἀποκτήσει μίαν ὁμοίότητα «ποιοτική» μὲ τὸν Κύριό μας, «οἶός ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι»⁹, θὰ κατοικοῦμε πλέον εἰς τὸν αἰῶνα ὡς ὁ «Λαὸς τοῦ Θεοῦ»¹⁰. τότε ὁ Κύριος θὰ εἶναι μαζί μας, ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, αἰωνίως!...

3. Αὐτὸς ὁμῶς ὁ «τόπος», στὸν ὁποῖο ὄντες πλέον «ἐπουρά-

νιοι», θὰ «συγκατοικῶμεν» μὲ τὸν Σωτῆρα μας, «ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ, καὶ ἡμεῖς ἦτε»¹¹. αὐτὴ ἡ «Οἰκία τοῦ Πατρὸς», ὅπου «μοναὶ πολλαὶ εἰσιν»¹¹, δὲν ὀρίζεται τοπικῶς, ἀλλὰ τροπικῶς.

Δηλαδή, μετὰ τὴν ἀνάστασί μας δὲν θὰ εἴμεθα «σὰρξ καὶ αἷμα», οὔτε γνῶρισμά μας θὰ εἶναι ἡ «φθορὰ» καὶ τὸ «θνητόν», ὥστε νὰ ἰσχύη ἀκόμη ἡ πείρα καὶ οἱ ὄροι τῶν αἰσθητῶν, ἐφ' ὅσον «πάντες ἀλλαγσόμεθα», θὰ «ένδυθῶμεν» τὴν «ἀφθαρσίαν» καὶ τὴν «ἀθανασίαν»¹², θὰ ἔχουμε καταστῆ κατὰ χάριν ἄκτιστοι.

4. Ἡ ὑπερφυσικὴ αὐτὴ σχέσις μὲ τὸν Οὐράνιο Πατέρα διὰ μέσου τοῦ πρεσβυτέρου Ἀδελφοῦ μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μᾶς καθιστᾷ συγγενεῖς Του, μᾶς ἀξιώνει νὰ εἴμεθα παιδιὰ Του, νὰ εἴμεθα «φίλοι καὶ γείτονές» Του, τοὺς ὁποίους «συγκαλεῖ» γιὰ νὰ «συγχαροῦν» μαζί Του γιὰ τὴν σωτηρία «τῶν προβάτων αὐτοῦ τῶν ἀπολωλότων»¹³.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὅλοι μαζί θὰ ἀποτελοῦμε τὴν Ἐπουράνια Οἰκογένεια, εἶναι ἐπόμενο νὰ διαμένουμε σὲ ἕναν κοινὸ «οἶκο», ὁ ὁποῖος ἔχει πολλὰς «μονές», πολλὰ δωμάτια, πολλὰ διαμερίσματα· οἱ διάφορες τάξεις τῶν οὐρανίων κατοίκων, «φίλοι» καὶ «γείτονες», ὑπονοοῦν ὅτι ὁ καθένας –ἀναλόγως μὲ τὴν καθαρότητα καὶ τὸν φωτισμὸ ποὺ ἀξιώθηκε στὴν ἐπίγεια ζωὴ– διαμένει καὶ στὴν ἀνάλογη «μονή», δηλαδή ἀπολαμβάνει καὶ τὸν ἀνάλογο βαθμὸ κοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ καὶ δόξης ἐπουρανοῦ.

5. Οἱ Ἅγιοι μᾶς βεβαιώνουν, ὅτι «αἱ πολλαὶ μοναὶ ἀναφέρονται εἰς τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τιμῆς ἐν τῇ αἰωνίᾳ ἐκείνῃ ζωῇ»¹⁴. ἐπίσης, ἀναφέρονται καὶ στὸ «πολυχώρητον» τοῦ «οὐρανοῦ», διότι δύναται νὰ περιλάβῃ/χωρέσῃ καὶ τοὺς Ἅγίους Ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνων Ἅγίους καὶ Δικαίους μέχρι τῆς Συντελείας, οἱ ὁποῖοι –διασώζοντες τὴν προσωπικότητα/ἀτομικότητά τους– θὰ ἔχουν ὁ καθ' ἕνας τὸν ἰδικό του «κλήρον» στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

6. Ὁ Ἀββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος διευκρινίζει, ὅτι ὁ Σωτῆρας μας ὡς «πολλὰς μονὰς τοῦ Πατρὸς» χαρακτηρίζει τὶς διακρίσεις καὶ τὶς διαφορὰς τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, δηλαδή «τὰ μέτρα τῆς διανοίας τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ αὐλιζομένων», βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἀπολαμβάνουν τῆς ἀναλόγου τρυφῆς:

«Καθάπερ ἕκαστος τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου κατὰ τὴν καθαρότητα τῆς ὀπτικῆς δυνάμεώς τε καὶ ἀντιλήψεως κατατρυφᾷ· καὶ καθάπερ ἐνὸς λύχνου ἐν ἐνὶ οἴκῳ δαυγάζοντος, διάφο-

ρος ἢ αὐγὴ γίνεται, τοῦ φωτὸς μὴ μεριζομένου εἰς πολλὰς λαμπηδόνας, οὕτως ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι οἱ δίκαιοι πάντες αὐλίζονται ἐν μιᾷ χώρᾳ ἀδιαιρέτως, ἕκαστος δὲ κατὰ τὸ ἑαυτοῦ μέτρον ἐξ ἐνὸς Ἡλίου διαυγάζεται καὶ τὴν εὐφροσύνην, ὡς ἐξ ἐνὸς ἀέρος, καὶ τόπου, καὶ καθέδρας, καὶ θεωρίας, καὶ σχήματος»¹⁵.

7. Αὐτὴ ὁμως ἡ διαφορὰ τῶν «μέτρων τῆς διανοίας» καὶ τῶν «πνευματικῶν χαρισμάτων» στίς οὐράνιες «μονές» δὲν θὰ εἶναι ὁρατὴ, προκειμένου νὰ μὴν προκαλῆται λύπη καὶ ἀδημονία στοὺς «ὑποδεεστεροὺς» ἀπὸ τὴν ὑπερβάλλουσα χάρι τῶν «ὑπερεχόντων»:

«Καὶ οὐ θεωρεῖ τις τὰ μέτρα τοῦ ἐταίρου αὐτοῦ, οὔτε τοῦ ὑπερέχοντος, οὔτε τοῦ ὑποδεεστεροῦ· ἵνα μὴ ὁρῶν τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ ἐταίρου αὐτοῦ, καὶ τὸ ἑαυτοῦ ὑστέρημα, γένηται αὐτῷ ταῦτα λύπης, καὶ ἀδημονίας αἷτια. Μὴ γένοιτο τοῦτο εἶναι, ὅπου οὐκ ἐστὶ λύπη, οὐδὲ στεναγμός· ἀλλ' ἕκαστος κατὰ τὴν δοθείσαν αὐτῷ χάριν, κατὰ τὸ μέτρον αὐτοῦ, ἔσωθεν αὐτοῦ εὐφραίνεται. Μία δὲ ἡ θεωρία ἢ ἔσωθεν τῶν πάντων ἐστί, καὶ μία ἡ χαρά»¹⁵.

8. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας συνοψίζει πολὺ ὠραία τίς ἀπόψεις αὐτές:

«Πολυχώρητόν τινα διδάσκων (ὁ Κύριος) εἶναι τὸν οὐρανόν», «εἰκὸς δέ, ὅτι καὶ τὸ διάφορον τῆς τιμῆς, τῷ πολλὰς εἶναι λέγειν τὰς μονάς, ὑποσημῆναι βούλεται, ἐκάστου τοῦ διαζῆν βουλομένου ἐν ἀρετῇ, τόπον ὥσπερ τινὰ τὸν ἴδιον ἀποληψομένου, καὶ τὴν τοῖς αὐτοῦ πρέπουσαν κατορθώμασι δόξαν»¹⁶.

9. Καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ μᾶς δίδει ἓνα πανόραμα τῆς θαυμασίας αὐτῆς μελλούσης καταστάσεως:

«Ἴδου ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς Αὐτοῦ ἔσονται, καὶ Αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ἔσται»¹⁷. «ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν»· «πορεύσομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν», «ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ἦτε μετ' ἐμοῦ»¹⁸. «ἵνα θεωρῆτε τὴν δόξαν τὴν ἐμήν, ἣν δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ»¹⁹. «καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα»²⁰.

10. Εἶναι λοιπὸν σαφές, ὅτι τότε στὴν «Οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς» δὲν θὰ εἴμεθα ἀπλῶς καὶ μόνο στὸν ἴδιο «τόπο» μὲ τὸν Σωτῆρα μας,

ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια κατάστασι· δὲν θὰ εἴμεθα μόνον θεαταὶ τῆς δόξης Του, ἀλλὰ καὶ συμμετοχοὶ καὶ κοινωνοὶ αὐτῆς· τότε ὁ Χριστὸς μας θὰ εἶναι «πλήρης», διότι θὰ εἶναι μαζί με ὅλα τὰ μέλη Του, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησία Του, «ἥτις ἐστὶ τὸ Σῶμα Αὐτοῦ»²¹. Αὐτὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ καὶ ἐμεῖς τὰ Μέλη Του· Αὐτὸς εἶναι ὁ «Πρωτότοκος» καὶ ὅλοι ἐμεῖς, οἱ ὅμοιοι κατὰ χάριν πρὸς Αὐτὸν

καὶ ἐνωμένοι μαζί Του, θὰ ἀποτελοῦμε τὴν «Πανήγουριν τῶν Πρωτοτόκων»· τότε ὁ Κύριός μας θὰ θαυμάζεται/δοξάζεται σὲ κάθε Μέλος Του χωριστά, ἀλλὰ καὶ κάθε Μέλος θὰ θαυμάζεται/δοξάζεται ἐν τῷ Χριστῷ.

11. Τότε θὰ βιώσουμε στὴν πληρότητά του τὸ ἐπηγγελμένο μυστήριον:

«ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ μου καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν»²². «ἐγὼ μὲν φυσικῶς ἐν τῷ Πατρὶ· καρπὸς γὰρ εἰμι τῆς οὐσίας Αὐτοῦ, καὶ γνήσιον γέννημα, ἐνυπάρχων τε καὶ ἐξ Αὐτοῦ πεφυκῶς, ζωὴ ἐκ τῆς ζωῆς»· «ἔστι δὲ καὶ Αὐτὸς ἐν ἡμῖν· μέτοχοι γὰρ Αὐτοῦ πάντες γεγόναμεν καὶ Αὐτὸν ἔχομεν ἐν ἑαυτοῖς διὰ τοῦ Πνεύματος»²³.

12. Θὰ πρέπει ὁμως, ὁμιλοῦντες γιὰ τὴν «Οἰκία τοῦ Πατρὸς» καὶ τὴν «Σκηνὴν τοῦ Θεοῦ», ὅπου θὰ συγκατοικοῦμε με τὸν Κύριο αἰωνίως, νὰ μὴν λησμονοῦμε ποτέ, βάσει τῶν προλεχθέντων, τὸ ἀπρόσιτον καὶ ἀμέθεκτον τῆς θείας Οὐσίας: τὸν Θεὸν «εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται»²⁴. «οὐκ ὄψεται ἄνθρωπος τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ καὶ ζήσεται»²⁵. «Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε»²⁶. «Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται»²⁷.

13. Αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῆς «ὀράσεως» τοῦ Θεοῦ τονίζει, ἐπαναλαμβάνουμε, τὸ ἀπρόσιτον τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ· τὸ «κατοικητήριον» τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ «φῶς» καὶ τοῦτο εἶναι «ἀπρόσιτον»²⁸. ἔὰν ὁμως τὸ «κατοικητήριον» εἶναι «ἀπρόσιτον», πόσο ἀπρόσιτος καὶ ἐπομένως ἀκατάληπτος εἶναι Αὐτὸς ποὺ κατοικεῖ εἰς αὐτό;

14. Πολὺ χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου στὴν ἀποστολικὴ αὐτὴ θέσι:

«Οὐκ εἶπε, “φῶς ΩΝ ἀπρόσιτον”, ἀλλὰ “φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον”, ἵνα μάθῃς ὅτι εἰ οἶκος ἀπρόσιτος, πόσῳ μᾶλλον ὁ ἐνοικῶν αὐτὸν Θεός. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, οὐχ ἵνα οἶκον καὶ τόπον περὶ Θεὸν ὑποπτεύσῃς, ἀλλ’ ἵνα ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας τὸ ἀκατάληπτον μάθῃς. Ἄλλ’ οὐδὲ φῶς οἰκῶν ἀκατάληπτον εἶπεν, ἀλλὰ ἀπρόσιτον, ὃ τοῦ ἀκαταλήπτου πολλῶ μείζον ἐστι»²⁹.

15. Καὶ ὁμῶς· ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶναι «ἐπέκεινα τῶν ὅλων»³⁰, ἐνῶ ὑπάρχει «ὑπερέκεινα πάσης οὐσίας καὶ ἀνθρωπίνης ἐπινοίας»³¹ καὶ τὸν Ὅποῖον «εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδὲ ἰδεῖν δύναται»³², στὴν μέλλουσα ζωὴ οἱ κατὰ χάριν ἄκτιστοι, οἱ «ἐπουράνιοι», θὰ ἴδουν Αὐτὸν «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον»³³.

Βεβαίως, ἤδη ἀπὸ τῆς ζωῆς αὐτῆς «οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ» βλέπουν τὸν Θεό³⁴, ἀλλ’ ὁμῶς «δι’ ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι»³⁵, ἐνῶ τότε «ὅμοιοι Αὐτῷ ἐσόμεθα» καὶ «ὀψόμεθα Αὐτὸν καθὼς ἐστι»³⁶.

16. Ἄρά γε, εἶναι δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ θεατὸς «καθὼς ἐστι»; Ἡ «φανέρωσις» τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ στὰ Ἔσχατα θὰ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις ὅχι τῆς θείας Οὐσίας καὶ Φύσεώς Του, ἀλλὰ τῆς θείας Δόξης Του· θὰ ἰδοῦμε Αὐτὸν ἐν τῷ ἀκτίστῳ φωτὶ τῆς Χάριτός Του καὶ «τότε καὶ ἡμεῖς φανερωθησόμεθα ἐν δόξῃ»³⁷, δηλαδὴ «ἐν τῇ δόξῃ ἐκείνῃ ὅπου ἔχει νὰ δοθῇ εἰς ἡμᾶς, κατὰ μετουσίαν καὶ ἀπόρροϊαν τῆς ἐν Χριστῷ οὔσης καὶ θεαθησομένης δόξης»³⁸. ὁ Θεὸς γίνεται θεατὸς καὶ ἀντιληπτὸς κατὰ χάριν μόνον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀξιώθησαν νὰ ὁμοιωθοῦν πρὸς Αὐτόν, νὰ γίνουν δηλαδὴ «θείας κοινωνοὶ φύσεως»³⁹.

17. Οἱ εὐσεβεῖς, οἱ πολιτευόμενοι θεαρέστως

«λαμβάνουν μὲν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν τὸν ἄρραβῶνα καὶ τὸ προοίμιον τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἐλπιζομένης θεώσεως», «θέλουν δὲ λάβουν καὶ τὴν τελείαν καὶ ὀλικωτάτην θέωσιν μετὰ θάνατον καὶ μετὰ τὴν κοινὴν ἐξανάστασιν, ὅταν ἔχουν» «νὰ ἀπολαμβάνουν τὸ γλυκύτερον ἐκεῖνο καὶ ἀμήχανον τοῦ Θεοῦ κάλλος καὶ νὰ ἐντυφοῦν εἰς αἰῶνα αἰῶνος τὰς ἐκ τοῦ θείου κάλλους ἀστραπτούσας ἐλλάμψεις καὶ φωτοχυσίας, ἀξιούμενοι τῆς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον θεοπτίας»⁴⁰.

18. Ὁ Χριστὸς μας προσευχήθηκε πρὸ τοῦ Πάθους Του μὲ ἐκπληκτικὴ ἔντασι καὶ ἐπιμονή⁴¹ πρὸς τὸν Οὐράνιο Πατέρα:

*«Πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμι ἐγὼ κά-
κεῖνοι ὧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν
δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου»⁴².*

Τὸ νὰ εὐρισκώμεθα στὸν αὐτὸν τόπον ὅπου καὶ Αὐτός, ὡς καὶ τὸ
νὰ εἴμεθα ἐν τῷ Χριστῷ, δὲν ἀποτελεῖ ταυτολογίαν· ἡ μὲν παρου-
σία στὸν αὐτὸν τόπον, «ὅπου εἰμι ἐγὼ κάκεῖνοι ὧσι»⁴², μαρτυρεῖ τὴν
διάκρισι καὶ τὸ ἀκοινωνήτο τῶν φύσεων, θείας καὶ ἀνθρωπίνης, τὸ
δὲ «σὺν Χριστῷ εἶναι»⁴³ μαρτυρεῖ τὴν κατὰ χάριν κοινωνίαν καὶ
ἔνωσιν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐν τῇ θεωρίᾳ τῆς Δόξης τοῦ Σωτῆρος
μας Χριστοῦ, τὸ συμμετέχειν καὶ συγκοινωνεῖν τῆς ἀκτίστου Δόξης.

19. Αὐτὴ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ «πρόσωπον πρὸς πρόσω-
πον θεοπτία», διότι «μεγίστη ὄντως δόξα τὸ θεωρεῖν τὴν δόξαν
Αὐτοῦ» τοῦ Χριστοῦ⁴⁴, ἐφ' ὅσον «ἡ πᾶσα ἀνάπαυσις αὕτη ἐστί, τὸ
θεωρεῖν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο γοῦν καὶ δοξάζεσθαι ποιεῖ, ὃ
καὶ ὁ Παῦλος φησιν: “Ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυ-
ρίου κατοπτριζόμενοι”»⁴⁵.

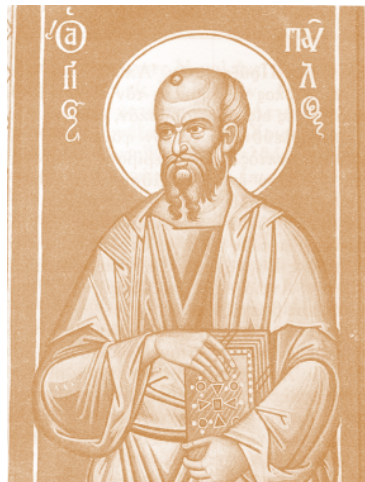
20. Θὰ ἰδοῦμε λοιπὸν τὸν Σωτῆρα μας «καθὼς ἐστί», ὃχι ὅμως
«καθὼς εἶναι κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ φύσιν» Του:

*«ἄπαγε! Τοῦτο γὰρ εἶναι ἀδύνατον εἰς κάθε γεννητὴν
καὶ κτιστὴν φύσιν ἀγγέλων ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπων· «δὲν
θέλομεν νὰ ἰδοῦμεν τὴν ἀόρατον φύσιν τοῦ Θεοῦ, οὔτε
νὰ γενοῦμεν οἱ αὐτοὶ μὲ Αὐτόν, ἀλλὰ θέλομεν ἰδοῦμεν τὴν
δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπλῶς τὰ θεῖα Προσόντα, καὶ κατ'
αὐτὰ ἔχομεν νὰ γένωμεν ὅμοιοι μὲ Αὐτόν», «ὡς θεοὶ μὲν
κατὰ χάριν μὲ τὸν κατὰ φύσιν Θεόν»⁴⁶.*

21. Ἐπειδὴ λοιπὸν «ἡ ὑπερούσιος ἐκείνη καὶ ἄπειρος οὐσία καὶ
φύσις τοῦ Θεοῦ, ὃχι μόνον εἶναι ἀμέθεκτος ἀπὸ τὰ κτίσματα, ἀλλὰ
καὶ ἀόρατος καὶ ὃχι μόνον ἀόρατος, ἀλλὰ καὶ ἀκατάληπτος καὶ
πάντη ἀνεπινόητος καὶ ἀνεξιχνίαστος»⁴⁷, γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ τὸ
«θείας κοινωνοὶ φύσεως» τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου σημαίνει:

*«τὸ νὰ κοινωνήσουν καὶ νὰ μεθέξουν οἱ διὰ πίστεως
καὶ ἐναρέτου βίου καθαρθέντες καὶ τελειωθέντες Χριστιαν-
νοὶ ἀπὸ τὰς θείας τοῦ Θεοῦ τελειότητος καὶ ἐνεργείας
καὶ δυνάμεις καὶ χάριτας καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τὰ Προσόντα
τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ὠνόμασε φύσιν Θεοῦ ὁ κορυφαῖος·
διατὶ εἶναι ἠνωμένα μὲ τὴν τοῦ Θεοῦ φύσιν καὶ ἀπὸ
αὐτὴν εἶναι ἀχώριστα, καὶ ἀκολούθως διατὶ εἶναι οὐσιώδη*

καὶ φυσικὰ τοῦ Θεοῦ. Φύσις γὰρ λέγονται καὶ τὰ φυσικά. Καὶ καθὼς ἡ θεία φύσις εἶναι ἀίδιος καὶ ἄκτιστος, ἔτσι καὶ αὐτὰ εἶναι συναΐδια τῷ Θεῷ καὶ ἄκτιστα. Τούτων λοιπῶν τῶν φυσικῶν τελιοτήτων τοῦ Θεοῦ, [δηλαδὴ τῶν θείων Προσόντων], οἱ κεκαθαρμένοι κοινωνοῦντες θεοῦνται καὶ θεοὶ γίνονται κατὰ χάριν, νῦν μὲν ὡς ἐν ἄρραβῶνι, τότε δὲ τελεώτερον καὶ ἐκτυπώτερον, ὥσπερ εἶπομεν»⁴⁷.

22. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ οἱ φυσικὲς τελιοτήτες τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὰ θεία Προσόντα καλοῦνται γενικῶς θεία φύσις, ὡς οὐσιώδη καὶ φυσικὰ τοῦ Θεοῦ, ἔνεκα αὐτοῦ καὶ ἡ θεοποιὸς χάρις τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ «τὸ τοῦ Θεοῦ θεοποιὸν δῶρον», οἱ ἄκτιστες ἐνεργειὲς Του, ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες «θεότης»⁴⁸, στὴν ὁποία μετέχουμε καὶ τὴν ὁποία βλέπουμε, ἐνῶ ὁ Κύριος ποὺ παρέχει τὴν χάρι αὐτὴν εἶναι βεβαίως ὑπεράνω αὐτῆς τῆς «θεότητος», παραμένων ἀμέθεκτος, ἀπρόσιτος καὶ ἀκατάληπτος.

23. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ, δηλαδὴ τὴν διαφορὰ τῆς ἀμεθέκτου θείας φύσεως καὶ τῶν μεθεκτῶν θείων ἐνεργειῶν, τονίζει πολὺ χαρακτηριστικὰ ὁ Ὅσιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς:

«Πάντων τῶν ὄντων καὶ μετεχόντων (ἦτοι κτισμάτων) καὶ μεθεκτῶν (ἦτοι τῶν θείων ἐνεργειῶν), ἀπειράκις ἀπείρως ὁ Θεὸς ὑπερεξῆρηται»⁴⁹.

Ὁ δὲ κρυφιομύστης Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐπιβεβαιώνει τὴν ἐμπειρία αὐτῆ τῆς Ἐκκλησίας:

«ὑπερίδρυσται πάντων τῶν ὄντων ὁ ὑπὲρ πάντα τὰ ὄντα, καὶ πάντων τῶν μετεχόντων καὶ τῶν μετοχῶν ὁ ἀμέθεκτος αἴτιος»⁵⁰.

24. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ὑπερφυῆς πραγματικότης τοῦ συμβασιλεύειν⁵¹ καὶ συγκαθέζεσθαι⁵² μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ στὸν ἴδιο Θρόνο, ὅπου ἡ Δόξα τοῦ Ἀρνίου θὰ εἶναι τὸ Φῶς⁵³ τῆς Καινῆς Ἱερουσαλήμ⁵⁴, τὸ ὁποῖο θὰ ἀντανακλᾶται στοὺς θεωμένους καὶ θὰ τοὺς μεταμορφῶνῃ «εἰς τὴν αὐτὴν λαμπηδόνα»⁵⁵ «ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν»⁵⁶, αὐτὴ εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν:

«Ἡ τοῦ Θεοῦ Βασιλεία, τῶν προσόντων τῷ Θεῷ φυσικῶς ἀγαθῶν [φυσικῶν τελειότητων] κατὰ χάριν ἐστὶ μετὰ-δοσις»⁵⁷.

25. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐννοεῖται στὴν Ἱερά Ἀποκάλυψι: στὴν Καινὴν Ἱερουσαλὴμ οἱ λάτρεις τοῦ Ἄρνιου

«ὄφονται τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν»⁵⁸.

(Συνεχίζεται)

-
1. **1. Χρυσοστόμου**, PG τ. 55, στλ. 401/Στὸν Ψαλμ. ρλε', § α'.
 2. Ἑβρ. ιγ' 14.
 3. Ἑβρ. ια' 16.
 4. Φίλιπ. γ' 20.
 5. Ἑβρ. ιβ' 22-23. Βλ. καὶ Ἀποκαλ. γ' 12, κα' 2.
 6. Ἰωάν. ιδ' 2-3.
 7. Ἀποκαλ. κα' 3.
 8. Α' Κορινθ. ιε' 49.
 9. Α' Κορινθ. ιε' 48.
 10. Α' Πέτρ. β' 10.
 11. Ἰωάν. ιδ' 2-3.
 12. Α' Κορινθ. ιε' 50-54.
 13. Πρβλ. Λουκ. ιε' 6.
 14. **1. Αὐγουστίνου**, παρὰ Π.Ν.Τ. στὸ Ἰωάν. ιδ' 2.
 15. **Ἀββὰ Ἰσαὰκ Σύρου**, Ἄπαντα τὰ εὐρεθέντα Ἀσκητικά, σελ. 224-225, ἐκδόσεις «Χ. Σπανός», Ἀθῆναι, ἄ.χ./Λόγος Νζ'.
 16. **Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας**, PG τ. 74, στλ. 181CD/Στὸ Ἰωάν. ιδ' 2.
 17. Ἀποκαλ. κα' 3.
 18. Ἰωάν. ιδ' 2-3.
 19. Πρβλ. Ἰωάν. ιζ' 24.
 20. Α' Θεσσαλ. δ' 17.
 21. Ἐφεσ. α' 13.
 22. Ἰωάν. ιδ' 20.
 23. **Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας**, PG τ. 74, στλ. 280CD/Στὸ Ἰωάν. ιδ' 20.
 24. Α' Τιμοθ. ς' 16.
 25. Ἐξόδ. λγ' 20.
 26. Ἰωάν. α' 18.
 27. Α' Ἰωάν. δ' 12.
 28. Α' Τιμοθ. ς' 16.
 29. **1. Χρυσοστόμου**, PG τ. 48, στλ. 721/Περὶ Ἀκαταλήπτου, Λόγος Γ', § β'.
 30. **Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου**, PG τ. 3, στλ. 1048B/Περὶ Μυστικῆς Θεολογίας, Κεφάλαιον Ε'.
 31. **Μ. Ἄθανασίου**, PG τ. 25, στλ. 5C/Λόγος κατὰ Ἑλλήνων, § 2.
 32. Α' Τιμοθ. ς' 16.
 33. Α' Κορινθ. ιγ' 12.

34. Ματθ. ε' 8.
35. Α' Κορινθ. ιγ' 12.
36. Α' Ίωάν. γ' 2.
37. Πρβλ. Κολασ. γ' 4.
38. **Όσίου Νικοδήμου Άγιορείτου**, *Στὸ Α' Ίωάν. γ' 2.*
39. Β' Πέτρ. α' 4.
40. **Όσίου Νικοδήμου Άγιορείτου**, *Σχόλια στὸ Β' Πέτρ. α' 4.*
41. Ίωάν. ιζ' 9, 15, 20: «*ἔρωτῶ*»· Ίωάν. ιζ' 24: «*θέλω*».
42. Ίωάν. ιζ' 24.
43. Φιλιπ. α' 23.
44. **Ί. Ζιγαβηνοῦ**, PG τ. 129, στλ. 1453Α/*Στὸ Ίωάν. ιζ' 24.*
45. **Ί. Χρυσοστόμου**, PG τ. 59, στλ. 445/*Στὸ Ίωάν. ιζ' 24, 'Ομιλία ΠΒ', § γ'. Β' Κορινθ. ιγ' 18.*
46. **Όσίου Νικοδήμου Άγιορείτου**, *Σχόλια στὸ Α' Ίωάν. γ' 2.*
47. **Όσίου Νικοδήμου Άγιορείτου**, *Σχόλια στὸ Β' Πέτρ. α' 4.*
48. **Άγιορευτικὸς Τόμος** ὑπὲρ τῶν ἱερῶς ἠσυχάζόντων, Φιλοκαλία τ. Δ', σελ. 189, στχ. 10-13, Ἀθήναι 1961.
- *«Θεότης γάρ, οὐ μόνον ἡ θεία φύσις ὀνομάζεται κατὰ τοὺς θεολόγους, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄκτιστος ἐνέργεια, καὶ χάρις τῆς θείας φύσεως, ὡς θεοῦσα καὶ υἱοὺς Θεοῦ ποιοῦσα τοὺς ὑποδεχομένους.»*
- (**Όσίου Νικοδήμου Άγιορείτου**, *Σχόλια στὸ Α' Ίωάν. γ' 24*)
49. **Όσίου Μαξίμου Όμολογητοῦ**, PG τ. 90, στλ. 1101Α/*Κεφάλαια Σ' περὶ Θεολογίας καὶ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ, Ἐκατοντὰς Α', § μθ'.*
50. **Άγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου**, PG τ. 3, στλ. 972Β/*Περὶ Θείων Όνομάτων, Κεφάλαιον ΙΒ', § IV.*
51. Β' Τιμοθ. β' 12.
52. Ἀποκαλ. γ' 21.
53. Ἀποκαλ. κα' 23, κβ' 5.
54. Ἀποκαλ. κα' 2.
55. **Οἰκουμενίου**, PG τ. 118, στλ. 956C/*Στὸ Β' Κορινθ. γ' 18.*
56. Β' Κορινθ. γ' 18.
57. **Όσίου Μαξίμου Όμολογητοῦ**, PG τ. 90, στλ. 1168C/*Κεφάλαια Σ' περὶ Θεολογίας καὶ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ, Ἐκατοντὰς Β', § ζ'.*
58. Ἀποκαλ. κβ' 4.